

Mt 21, 1-16

A képversek (kalligrammák) igazán különleges művészeti alkotások, egyszerre versek, és egyszerre képek. A szavak, a betűk nemcsak elmondanak valamit, hanem ugyanazt ki is ábrázolják. Mi volna, ha a mai igehirdetésben ugyanez történe? Ma a jeruzsálemi bevonulás történetének szavai, az igehirdetés szavai elénk rajzolják Jézus arcát. Ebben a képben időzünk el együtt. De ez a kép nem a szemünk számára készül. Kishercegesen: szívvel nézhetjük majd ezt a képet. A képet, amit a jeruzsálemi tömeg kérdése indokol: *Kicsoda ez?*

Kicsoda ez? Kinek láthatjuk őt? Láthatjuk őt a sokaság szemén keresztül: A páska ünnepre érkező zarándokok szemén keresztül, akik Jézussal együtt haladnak a Jeruzsálembe vezető úton, az előtte és mögötte járó sokaságból Hozsannáznak. A zarándokok szemén keresztül, akik hűséggel várják, hogy Isten elhozza a megígért királyt és megváltót, akik vágnak arra, hogy az idegen népek igáját leverjék a zsidó nép nyakából végre. Nézhetjük a környékeliek szemén keresztül is, akik látták Lázár feltámasztását a közeli Betániában és most érdeklődő tekintettel kísérik, azt akinek az élet és halál feletti hatalmából valamit már megtapasztaltak. Vizsgálhatjuk a helybéliek szemével, akik a városba érkező sokaság közepén kiszúrják az egyetlen olyat, aki nem gyalog jön, mint bármely becsületes zarándok, hanem állat hátán, ráadásul egy egyszerű igavonó állaton, munkaállaton, és mégis őt lengik körül pálmaágakkal. A jeruzsálemiek nem igazán értik mi ez a hűhó, meg is kérdezik, amint Jézus a városba ér: *Kicsoda ez?* Vannak helybéliek, akik nem akarják és már nem is tudják érteni, mert a vakok látnak és akik látnak vakká lesznek. Annyi szemszögből nézhetjük Jézust mi is. Minden szemszöghöz tartoznak előítéletek, elvárások.

Nem mindegy, hogy az életnek mely pontján találkozunk vele, meghatározza, hogy mit látunk Jézusból, kinek látjuk őt. Más elvárások csillognak a tekintetünkben, más kérések készülnek kimondásra a szívünkben. A hozsannának, ami annyit tesz ments meg, olyan sok árnyalata fakadhat fel belőlünk.

Lehet, hogy a lelkes zarándoksereg részei vagyunk. Lehet, hogy éppen örülünk, optimisták vagyunk, sőt zelóta buzgalommal várjuk, hogy Jézus megszabadítson a saját, privát kis római elnyomásunk alól, legyen az bármi. Bármi, amitől nem tudunk szabadulni, ami sarokba szorít, aminek rabjává váltunk.

Lehet épp apatikusan érint minket. Annyi minden egyéb van, most nehéz rá figyelni. Vagy annyi minden ért, amiben vártuk volna, hogy segít, amiből kiment, de nem az történt, így most már igazából nem is merünk remélni.

Az is lehet, hogy morgolódva nézünk a bevonuló Jézusra. Minek jött ide, minek akar bármit is kezdeni az élettemmel, nekem épp jó így, esetleg adja meg, amit esténként az imában kérek.

Aztán eljövök templomba, jófiú/jókis lány leszek, megveszem rendszeresen a pogányok udvarában az áldozati állatokat, és akkor le is van rendezve Istennel a dolog, csak az én szívembe ne most akarjon bevonulni.

Az is lehet, hogy kifejezetten dühösesek vagyunk rá. Miért jön ide, a jelenléte konfrontál, tükröt tart, bármit tesz, azzal a lelkiismeretünk táján a szőnyeg felemelkedik, és csak úgy száll az alá sepiert por. Lehet, hogy kifejezetten kellemetlen nekünk Jézus.

És talán az is lehet, hogy olyanok vagyunk, mint a gyermekek, akik ismételtetik a hallott kiáltásokat, talán értve a lényegét, talán nem, de látva a csodákat, őszintén csodálkozva, vágyva a megértésre.

Sok prédikáció a pálmaágot szóró tömeggel azonosít minket. De egyáltalán nem biztos, hogy azok lettünk volna, és az sem jelentett volna semmit, hiszen valószínűleg volt átfedés a hozsannázók és a később *feszítsd meg!*-et üvöltők között. Nem az a lényeg, hogy mi hol állnánk: **Virágvasárnap pont azt a feladatot adja elénk, hogy tegyük félre a saját szempontunkat.** Az Istenről alkotott képünket ne betonozzuk be, hanem hagyjuk, hogy a királyként bevonuló Jézus önmagát mutassa meg. Az elvárásainkat, hogy mit akarunk Jézustól, tegyük kicsit félre. Rakjuk le elé a kezünkől bármit is viszünk, legyen az pálmaág, kérés, teher, hogy hadd legyen üres a kezünk, szabad annak a befogadására, amit Jézus kínál. Így a saját szempontunknál jelentősebb az a kérdés, hogy **Kicsoda ő? Kicsoda ő valójában?**

A férjemmel az is összeköt, hogy gyerekként mindketten nagyon szerettük a térképeket. Ahogy cseperedtünk feltűnt, hogy különböző térképvetületek léteznek, földrajz órán megtanultuk, hogy egy egész tudomány, a vetülettan, foglalkozik azzal, hogy hogyan lehet a Föld domborzati elemektől tarkított felületét síkba fejteni. Na meg a legegyszerűsebb az, hogy a földgömb minden oldalát nem tudjuk egyszerre látni egy sík térképen, anélkül, hogy ne lenne aránytalan vagy fragmentált a kép.

Nem tudjuk Jézust egyszerre minden tulajdonságával, hatalmának teljességében látni. Egy-egy történet: egy-egy más vetület. És vannak olyan történetek, amelyekben ott feszül több minden is, ilyen a virágvasárnapi is. Az evangélium történetének kibontakozásában közeledünk ahhoz, amiért Jézus jött, a megváltás eseménye felé. A keresztre felé. A kereszten látjuk a rejtőzködő Istent oly módon, ahogy eddig még soha. Fiában kijelenti magát. A virágvasárnap is erre az eseményre mutat. Hordozza magában a keresztre feszültségét is. A hatalmas szolgává lett.

Kicsoda ez? Kicsit játszunk még a szempontokkal. Rajzoljuk meg a képre az árnyékokat. Azt, ami nincs rajta Jézus arcán, azt ami nem az ő vonása, hogy ezáltal is élesedjenek a kontúrok. A jeruzsálemiek a galileai Názáretből való prófétának tartották. - Próféta, az nagy dolog? De ebben megvolt a vidék lenézése is: Jött az Isten háta mögül egy prófétácska és pár napig élvezte

az ünnepre érkező tömeg figyelmét. A városban járnak-kelnek a “próféták”, az Isten-éhség olyan megszokott állapot, mindenki keres valamit, hát hadd tegyék.

A vele jövő tömeg egy része az oly rég várt messiásnak tartotta, na majd ő megold minden problémát, legalábbis azt, amit mi problémának látunk, például a római uralmat, az adófizetést, a szegénységet, az elnyomást. Az Istennel való kapcsolatban beállt törést már úgy megszoktuk, az így rendben is van, csak ezek a rómaiak ne volnának. Vajon mi nem így vagyunk? Mi az amiben mi szabadítást várunk?

Mi milyen vonásokat rajzolunk rá Jézus arcképére? Vajon mi kinek tartjuk Jézust? Tanítónak, akinek hasznos a tanítása? Akit jó meghallgatni, sőt jó megpróbálni aszerint élni, amit mondott, akár a polcon a legfőbb helyre rakni a tanítását? Az a helyzet, hogy Jézus tanítása a személye ismerete nélkül nem érthető, és Szentlelke nélkül nem követhető. Hiába tartjuk egy ideológiai vezérnek, erkölcsi tanítónak, a világtörténelem leginspirálóbb alakjának, ha nem ismerjük őt úgy, ahogyan azt szeretné. De ő szeretné, hogy megismerjük. Megmutatja magát, hogy ismerhessük. Emberré lett, hogy ismerhessük, közel jött, hogy ismerhessük. Ha még nem ismered, tudd, hogy téged is hív, hogy megismerd. Igéjében bemutatkozik.

Királyként jött el, akié minden hatalom, és mégis kiüresíti önmagát. Fiúból szolgává lett, az Úr szenvedő szolgájává, és „*ő hordozta el bűneinket [...] Önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért.*” (Ézs 53,12) - hangzik Ézsaiás próféta próféciaja.

Hatalommal lép fel, amikor megtisztítja a templomot. Amikor Ézsaiás prófétát idézve mondja: „*az én házamat imádság házának nevezik*” (Ézs 56,7 és Mt 21,13), akkor joggal mondja: *én házam*, mert valóban az övé. Ugyanakkor alázatos is, számárháton vonul be a városba, és nem lovon, mégis győztes hadvezérek bevonulására emlékeztet a jelenet. Az a hadvezér, aki ló helyett számaron megy csatába, nincs biztonságban, bizonyos lehet abban, hogy megölik. Pont így megy Jézus is, meghalni készül, de nemcsak meghalni, hanem halálával elvégezni küldetését és győzni is. A virágyasárnapon elé hulló pálmaágak, a lába alá rakott köpenyek ezt a győzelmet vetítik elő, még akkor is, ha a nép ezt nem tudja.

A Jézusról készülő kép tehát kontrasztos és meghökkentő. Királyt ábrázol, aki szolgává lett. Hatalmast, aki hagyta magát legyőzni, hogy végezetül ő győzzön. Olyan szelíd uralkodót, aki nem visszafogott, ha az igazságról van szó. Olyan alázatos Urat, aki nem szerénykedik, amikor arról van szó, hogy ki is Ő valójában. Isten báránya, véres ruhájú győztes királyként jelenik meg Jeruzsálem kapujában. A Jézust ábrázoló képen összeölelkezik az, ami számunkra összeférhetetlen: a lehető legborzasztóbb szenvedés és az addig soha nem látott teljes dicsőség árnyalatai adják meg a kép mélységét, és e kettő együtt megfér benne.

Ha ez Ő, akkor annak ránk nézve következménye van. Virágvasárnap a mi életünkre nézve is meghatározó mozzanatokot vonultat fel, és Jézus úgy látható ezen az ünnepezen, ahogyan elkezdhetünk kapcsolódni hozzá.

Egyrészt a templom megtisztítása által a pogányok udvarában nem pénzváltás és vásár folyik, hanem az imádság háza lett. Nem valószínű, hogy a Jézus által hozott változás a templomtérben sokáig tartott, sőt tudhatjuk azt is, hogy a templom sem állt fenn sokáig. Akkor mégis hogyan lehet imádság háza *minden nép számára*?

Ugyan már nem létezik az a templom, leromboltatott, de nagyobb van itt a templomnál, maga Jézus Krisztus, akinek a teste az egyház, és aki által közvetlenül imádkozhatunk az Atyát lélekben és igazságban. A templom helyett itt van Krisztus, ma is, akinek a nevében imádkozhat minden nép és nemzet. Nem kell több áldozat, nem azoknak a füstjében hallja meg az Úr a kérésünket, nem az áldozatok vére mos tisztára. Nem kell már áldozati állatokot vásárolni a templom előterében, mert bement a templomba az utolsó, tökéletes áldozati bárány: Isten Báránya, aki megöletett és vérével vásárolt meg minket Istennek, minden törzsből és nyelvből minden nemzetből és népből, a mi Istenünk országa népévé tett, hogy vele uralkodjunk (Jel 5). A virágvasárnapi Jézus portré hív minket, hogy áldozatában részesüljünk, hív, hogy vérében megmosakodjunk. Azaz bűnbocsánatban részesüljünk, ne legyen bennünk semmi, ami elválaszthatna Istentől.

Másrészt hív arra is, hogy előtte megalázkodjunk. A szamárháton bevonuló király szolgává lett, hogy mi, hűtlen szolgák megvetettségből a fiak dicsőségére jussunk. A királlyal szemben nem elvárásokat támasztunk, nem használni akarjuk őt, hanem hagyjuk, hogy ő rendelkezzen velünk. Teljesen átadhatjuk magunkat neki, imádkozhatunk és tisztelhetjük őt. Erre is hív a virágvasárnapi történet által kirajzolt kép. Ugyan elvárásokkal érkezünk, nem tudjuk azt teljesen levetkőzni, de bizonyosak lehetünk, hogy Jézus sokkal többet készített nekünk mint amire vágyunk. Ő azt adja amire valóban szükségünk van.

A kora-újkorban gyakori volt, hogy a gazdag családok lányairól és ifjairól portrét készítettek, amit a kiszemelt potenciális házastárs szüleinek elküldtek, vagy egyszerűen körbeküldtek olyan családoknak, akiknek házasulandó gyermeke volt. Nemesek, jómódú kereskedők így rendeztek házasságokat, mindenki a saját köreiben. Ha a portré tetszett, a házasulandó fiatal megtartotta, és el is kezdték előkészíteni a házasságot. Itt van hát előttünk egy portré. Ha tetszik megtartjuk? Ha tetszik megvesszük? De hogy tehetnénk ezt Jézus portréjával? Nem is ezt tesszük. Azért van itt a kép, mert ő már kiválasztott minket. A szentírás végigvonul az a hasonlat, hogy az egyház, a hívők közössége a menyasszony és Jézus a vőlegény. Jézusban lett kiválasztva minden hívő Isten akaratából. Ő már választott. Ő ismer. Neki nem kellett portrét rendelnie rólunk, mert ő alkotott, és ismeri szívünk minden rezdülését. Azt is, ami szép, és azt is, ami csúnya. De azt mondja a legrútabb részünkre is, hogy kell neki, megtisztít, és szeret.

Az egyház, a hívők közössége mint menyasszony kap egy képet a vőlegényről, Jézus Krisztusról. Gyönyörködhetünk benne.

Kirajzolódott elénk a történetből Jézus arca - az arc, amin igazságosság van és az ítélet tekintete. Arc, amin irgalom van és a legbátrabb szelídség. Arc, amin látszik, hogy megindult elveszettségünkön.

Arc, amit az ígén keresztül láthatunk színről színre. Arc, aminek a képére mi is formálódhatunk. Arc, ami előtt arcra borulhatunk - Királyunk, Urunk és Megváltónk arca.

Bennetek mit mozgat meg még ez a virágvasárnapi arckép? Titeket mire hív az alázatos, igazságos és irgalmas tekintete?

Gyertek, magasztaljuk őt, imádjuk őt!

Ámen.